

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23CoCsp/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119221183
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119221183.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX T., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 603,45 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32Csp/277/2019-50 zo dňa 06.05.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 100,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 3 ods.3 a 5, § 4 ods.2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a článkom 3 ods.1, 2, článkom 4 ods.2 a ust. § 255 ods.1, 2 a § 262 ods.1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov.

4. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo preto povinnosťou súdu podrobiť kontrole obsahové náležitosti zmluvy o úvere. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 15C/336/2005 - 210 zo dňa 22.11.2018 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 603,45 eura s poukazom na

to, že zmluva neobsahovala výšku úrokovej sadzby ako ani správne vypočítanú ročnú percentuálnu mieru nákladov, čo malo za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru.

5. Pokiaľ teda ide o dôvodnosť žaloby vo veci samej súd 1.inštancie poukázal na to, že úspech žalobkyne ako spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je nespochybniteľnou skutočnosťou. Predmetný rozsudok bol preskúmaný odvolacím súdom, ktorý ho vyhodnotil ako vecne správny. Preto z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle satisfakcie za to, že sa domáhal voči dodávateľovi na súde svojich práv ako dôvodný. Porušenie spotrebiteľských práv spočívalo v tom, že úverová zmluva neobsahovala ani len výšku úrokovej sadzby ako aj správne vypočítanú ročnú percentuálnu mieru nákladov.

6. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ust. § 3 ods. 5 veta posledná na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje iba, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že žalovaný porušil práva žalobkyne tým, že zmluva o revolvingovom úvere nespĺňala všetky obsahové náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a z tohto dôvodu bola považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Porušenie spotrebiteľských práv bolo právoplatne judikované.

7. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa (tak ako bolo súdom právoplatne rozhodnuté), súd prvej inštancie považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti.

8. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. V danom prípade žalobkyňa okrem všeobecných tvrdení o porušení spotrebiteľských práv a o tom, že bola v strese, pred súdom neprodukovala žiadne iné tvrdenia a dôkazy ohľadom požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na pomerne veľký časový odstup od momentu porušenia spotrebiteľských práv, keď úverová zmluva bola uzatvorená ešte v roku 2002, pričom samotný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobkyňou uplatnený až v roku 2015.

9. V danom prípade súd prvej inštancie považoval za spravodlivé priznať žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Zároveň súd vzal do úvahy, že žalobkyňa ani len netvrdila a už vôbec nepreukázala ďalšie okolnosti (okrem priznaného bezdôvodného obohatenia a tvrdeného stresu), ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Preto sa javí byť finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané.

10. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 100,- Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd prvej inštancie na záver pripomenul, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Súd prvej inštancie preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 100,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej

odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

12. Proti tomuto rozsudku a to vo výroku I. a III. podal včas odvolanie žalovaný. Namietal ako prvý odvolací dôvod to, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tým, že napriek absencii dokázaných skutkových tvrdení žalobcu odôvodňujúcich uplatnený nárok, súd podanej žalobe vyhovel. Poukázal na znenie ust. § 132 ods.1 C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatuje, že žalobca žiadne iné tvrdenia ohľadom požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako tie, že žalobcovi mala hroziť škoda, neuviedol. Argument žalobcu, ktorý bol jediný na odôvodnenie požadovaného nároku súd posúdil ako nedôvodný. Iné argumenty žalobcu neprodukoval. Ustanovenie § 295 C.s.p. umožňuje súdu len to, že môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam preukazujúcim uplatňovaný nárok, resp. obranu môže spotrebiteľ podľa § 296 C.s.p. predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Ďalej citoval žalovaný ust. § 296, ust. § 291 ods.3 C.s.p. Žalobkyňa si nespĺnila ani len svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, nemohla si tak splniť v tomto smere ani dôkaznú povinnosť. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie nesprávne konštatoval opodstatnenosť nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia aj v sume 100,- Eur a žalobu mal aj v tejto časti zamietnuť. Odvolanie proti výroku o trovách konania žalovaný odôvodnil jednak tým, že napáda aj výrok vo veci samej, od ktorého závisí aj výrok o náhrade trov konania a jednak samostatne aj tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Za týchto skutkových okolností preto nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. Právne odôvodnil svoje odvolanie v napadnutej časti žalovaný ust. § 365 ods.1 písm.b/, d/, f/ a h/ C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods.5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Základným konaním, na ktoré nadväzuje žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bolo konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/336/2015 zo dňa 22.11.2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia. V požadovanom nároku bola ako spotrebiteľka úspešná, čím sa naplnili podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 15C/336/2015 zo dňa 22.11.2018 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať ani zužovať. Zároveň žalobkyňa poukázala na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť uplatnená. Žalobkyňa konkrétne uviedla veci pod sp.zn. 3Co/94,95/2017 zo 07.12.2017, 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017, 3Co/142/2018 zo dňa 15.11.2018, 4Co/78/2016 zo dňa 24.04.2017, 5Co/50/2017 zo dňa 27.03.2018, 7Co/350/2017 zo dňa 31.30.2016 a ďalšie. Osobitne dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018, z ktorého citovala. Preto žalobkyňa navrhla rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu odvolacích trov.

14. Vyjadrenie k odvolaniu bolo doručené odvolateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

15. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.04.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v napadnutej časti v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v podrobnostiach naň poukazuje.

17. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodcovskou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automatickú povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základe právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

19. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v napadnutej časti uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

20. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aký sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

21. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo

strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

23. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

25. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

26. Súd prvej inštancie konštatoval, že Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 15C/336/2015 - 210 zo dňa 22.11.2018 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 603,45 eura s príslušenstvom. V odôvodnení poukázal na to, že dňa 18.12.2002 uzavrel žalovaný ako veriteľ pod obchodným menom PROFIREAL SLOVAKIA spol. s r.o. so žalobkyňou Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. 28555-07535, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky vo výške 30.000,- Sk do 8 pracovných dní. Pôžička mala byť splácaná v splátkach v počte 18 vo výške 1.667,- Sk splatných podľa splátkového kalendára. Súd vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje výšku úroku a nie je v nej správne vyčíslená ani hodnota RPMN. Súd citoval ust. § 1, 2, 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2019 po tom ako Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 7Co/51/2019 - 236 zo dňa 30.09.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý s neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Je nepochybné, že táto sankcia sa vzťahovala nielen na prípady neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, ale aj na prípady, ak ročná percentuálna miera nákladov nebola uvedená správne. V prejednávanej veci z poskytnutej pôžičky vo výške 30.006,- Sk, suma 9.152,- Sk predstavujúca zmluvnú odmenu a suma 1.500,- Sk predstavujúca poplatok za uzavretie zmluvy boli splatné ku dňu poskytnutiu pôžičky. Je teda nepochybné, že žalovaný do spotrebiteľského úveru zahrnul i zmluvnú odmenu a poplatok za uzavretie zmluvy. Súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru zmluvná odmena a poplatok za uzavretie zmluvy nie sú, pretože tieto platby, ktoré majú charakter odmeny poskytovateľovi služby treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Ak žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj takéto úhrady, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Žalobkyni teda bol poskytnutý spotrebiteľský úver v skutočnosti nie vo výške 30.006,- Sk, ale vo výške 19.354,- Sk (30.006,- Sk - 9.152,- Sk - 1.500,- Sk). Ak žalovaný pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. Nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Teda žalobkyňa bola úspešná pri uplatnení porušenia jej práv alebo povinností na súde vo vzťahu k žalobcovi.

27. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Zároveň vzal do úvahy, že žalobkyňa ani len netvrdila, ale už vôbec nepreukázala ďalšie okolnosti okrem priznaného bezdôvodného obohatenia a tvrdeného stresu, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie o výške priznaného finančného zadosťučinenia. Preto sa mu javilo byť finančné zadosťučinenie vo

výške 100,- Eur v konkrétnom prípade ako primerané. 100,- Eur má zodpovedať svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného.

28. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie nebola ľubovoľná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že si žalobkyňa musela svoje práva brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Žalobkyni reálne hrozila ujma a v prípade, že by žalobkyňa neuplatnila porušenie svojho práva na súde, reálne mohla nastať situácia, kedy by žalovaný žalobou podanou na rozhodcovskom súde obmedzil právo žalobkyne domáhať sa ochrany práv na všeobecnom súde. V tejto súvislosti odvolací súd má za to, že odkaz na právoplatné rozsudky Krajského súdu v Prešove je na mieste. S dôvodmi uvedenými v týchto rozsudkoch i odkazom súdu prvej inštancie na tieto konkrétne čísla konania konkrétne uvedené rozsudky sa odvolací súd plne stotožňuje. Výška primeraného finančného zadosťučinenia v napadnutej časti nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre, medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobkyňou tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila.

29. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako vecne správny potvrdil.

30. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, keď ich priznal vo výške 100 % z prísudku. Rozhodnutie skutočne záviselo na úvahe súdu. Preto tak súd prvej inštancie urobil riadne v rozsudku odôvodnil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods.2 C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.